

съльта му отново бѣгаше къмъ островъ Корфу, гдето се бѣше събрала онази страшна, зловеща войска.

— Нѣма ли да поиграемъ на зарове? — попита внезапно деспотъ Славъ, — събралъ съмъ малко пари та ме сърбятъ рѣцетъ да ги изгубя...

— Само за игри мисли — го укори майка му — Ти да не мислишъ да тръгнешъ по Иванковия пѣтъ? Видѣ какъ завърши живота си...

Внезапно навѣнъ се чу нѣкаква глъчка. Иоанъ скочи и погледна отъ прозореца.

— Защо ли князь Белота, Сеславъ и пресвитеръ Константинъ бързатъ толкова нагоре?

— Този Сеславъ напоследъкъ взе да ми не харесва — се обади деспотъ Славъ. — Струва ми се, че твърде често посещава събранията на богомилитѣ — и той хвърли крадешкомъ погледъ къмъ царя.

— Какво отъ това? — отвърна Калоянъ, и гласътъ му бѣ пълненъ съ укоръ и недоволство — всѣки е свободенъ да върва въ това, което обича. Мислишъ ли, че ако убия богомилскитѣ водачи и разтуря събранията имъ, съ това ще убия богомилството? Не, напротивъ. Съ това само ще накарамъ учението още повече да се засили срѣдъ народа.

— Богомилството бунтува народа и го учи на непокорство.

— Да. Но богомилитѣ днесъ сѣ силата на държавата ми. Когато настѣпя къмъ Филиповградъ, богомилитѣ тамъ ще ми помогнатъ, защото...

Изведнѣжъ той млъкна. Въ стаята се втурна запотенъ и запъхтѣнъ князь Белота. Едрата му снага цѣла се тресѣше отъ вълнение. Следъ него се мърнаха пресвитеръ Константинъ и болярътъ Сеславъ. И тримата извикаха въ единъ гласъ:

— Нѣщо нечувано! Не можете си представи кой пристигна предъ Търновскитѣ порти!

— Папскиятъ нунций! — извика радостно Калоянъ.

— Не! Патриархъ Иоанъ Коматиръ!

Царътъ, Иоанъ и Славъ се изгледаха изтръпнали, онѣмѣли.